

Ο σωτηριολογικός χαρακτήρας της υμνολογίας των Χριστουγέννων - Του Λάμπρου Σκόντζου

/ [Γνώμες](#)

Η μεγάλη δεσποτική εορτή των Χριστουγέννων μας προσφέρει μια πλούσια πνευματική πανδαισία ευφροσύνης και αγαλλιάσεως, δια των ιερών ακολουθιών και κύρια δια του μεγάλου υμνολογικού πλούτου των αγίων ημερών. Ο υμνολογικός θησαυρός της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας μας είναι κατά γενική ομολογία ανεπανάληπτος. Μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας μας αναδείχθηκαν ταυτόχρονα και σπουδαίοι ποιητές. Περισσότεροι από πενήντα χιλιάδες υμνογραφικά αριστουργήματα κοσμούν την πολυποίκιλη λατρεία μας.

Αυτά είναι αναμφίβολα προϊόντα βαθιάς πίστεως και υγιούς θρησκευτικότητας, γνήσια αναθήματα της ψυχής στην Εκκλησία. Ιδιαίτερα οι ιεροί υμνογράφοι επιστράτευσαν όλη την ποιητική τους έμπνευση για να κοσμήσουν με ύμνους

άφθαστης τελειότητας τις μεγάλες εορτές του ενιαυτού. Πλήθος επώνυμοι και ανώνυμοι υμνογράφοι απέδωσαν με τους ύμνους τους τέλεια τα σωτήρια νοήματα των εορτών αυτών. Το γεγονός αυτό, τον τελευταίο καιρό, έγινε αντικείμενο μελέτης ακόμα και από ετερόδοξους μελετητές.

- Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος

Η μεγάλη εορτή των Χριστουγέννων, την οποία θα εορτάσει για μια ακόμα φορά η Χριστιανοσύνη με λαμπρότητα, έχει εμπλουτισθεί με θαυμάσιους ύμνους από επώνυμους και ανώνυμους υμνογράφους, οι οποίοι μέσω αυτών προσπάθησαν και απέδωσαν με επιτυχία το μεγάλο και απερινόητο γεγονός της Θείας Ενανθρωπήσεως.

Μέσα από την θεόπνευστη πέννα των αγίων υμνογράφων μπορούμε να, όχι να κατανοήσουμε, αυτό είναι αδύνατο, αλλά να βιώσουμε το μέγα και κοσμοσωτήριο γεγονός της Κατά Σάρκα Γεννήσεως του Λυτρωτή μας Ιησού Χριστού, την Θεία Ενανθρώπηση, δια της οποίας ο Θεός της αγάπης και της αμέτρου φιλανθρωπίας, «Θεός εφανερώθη εν σαρκί» (Α΄ Τιμ.3,16), έγινε άνθρωπος «ίνα Θεόν τον Αδάμ απεργάσεται» (τροπάριο Χριστουγέννων). Κατά τον Μ. Αθανάσιο, «Αυτός ενανθρώπησεν, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν», κατά τον ιερό Χρυσόστομο, «Άνθρωπος γαρ εγένετο ο Θεός και Θεός ο άνθρωπος». Και όλα αυτά «ίνα την υιοθεσίαναπολάβωμεν...» (Γαλ.4,5), κατά τον Απόστολο Παύλο, να ανακτήσουμε την χαμένη υιοθεσία μας. Αυτό είναι το θεμελιώδες μήνυμα της μεγάλης εορτής, η πεμπτουσία της σωτηρίας μας.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

Αρχίζοντας από την ακολουθία των Μεγάλων Ωρών, η οποία τελείται την παραμονή της εορτής, εκτός και αν ορίζει διαφορετικά το εκκλησιαστικό τυπικό, ξεχωρίζουμε τα περίφημα ιδιόμελα τροπάρια της Α΄ Ωρας «Βηθλεέμ, ετοιμάζου, ευτρεπιζέσθω η φάτνη...», «Νυν η προφητική πρόρρησις πληρωθήναι επείγεται...» και το θαυμάσιο δοξαστικό «Τάδε λέγει Ιωσήφ προς την παρθένον...», τα οποία εισάγουν τους πιστούς στο «ξένο» μυστήριο της Θείας Ενανθρωπήσεως. Καταπληκτικό είναι και το δοξαστικό των τροπαρίων της ΣΤ΄ Ωρας «Δεύτε, χριστοφόροι λαοί, κατίδωμεν θαύμα πάσανέννοιανεκπλήττον και συνέχον...», το οποίο καλεί τους πιστούς να ενσκήψουν και να δουν το μεγάλο θαύμα της ενσαρκώσεως του Θεού. Υπέροχο είναι επίσης και το δοξαστικό των τροπαρίων της Θ΄ Ωρας «Σήμερον γεννάται εκ παρθένου ο δρακί την πάσαν έχων κτίσιν...», το οποίο ομοιάζει και ψάλλεται όπως το γνωστό δοξαστικό της ακολουθίας της Μ. Παρασκευής «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου...» (ιε΄ αντίφωνο). Οι πιστοί, οι χριστοφόροι λαοί, όπως αναφέρει ο ιερός υμνογράφος, καλούμαστε να εισέλθουμε

στο χαρμόσυνο κλίμα της μεγάλης εορτής. Να αποβάλλουμε τις χονδροειδείς κοσμικές και αιρετικές αντιλήψεις για τα Χριστούγεννα και να νοιώσουμε το μεγαλείο της αγάπης του Θεού, ώστε έτσι να εορτάσουμε θεοφιλώς τη μεγάλη εορτή, ξέχωρα από τον κοσμικό συρφετό.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ

Στον Εσπερινό της εορτής επισημαίνουμε τη σπουδαιότητα των τροπαρίων των στιχηρών με αποκορύφωμα το καταπληκτικό δοξαστικό, ποίημα της μεγάλης βυζαντινής ποιήτριας Κασσιανής, «Αυγούστου μοναρχήσαντος επί της γης...», στο οποίο γίνεται σύγκριση της εγκόσμιας βασιλείας με την βασιλεία του Ενανθρωπήσαντος Θεού. Έρχεται ο Βασιλεύς των βασιλευόντων και Κύριος των κυριευόντων να ιδρύσει τη δική του αιώνια βασιλεία στις καρδιές των ανθρώπων. Υπέροχα είναι και τα απόστιχα και ιδιαίτερα το δοξαστικό «Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ και πανηγυρίσατε, πάντες...», ένα υπέροχο ποίημα, ενθουσιώδης ύμνος στη μεγάλη δωρεά και τα αποτελέσματα της ενσαρκώσεως του Θεού Λόγου.

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ

Στην ακολουθία του Όρθρου αξιοσημείωτα είναι τα γνωστά καθίσματα, «Δεύτε ίδωμεν πιστοί που εγεννήθη ο Χριστός...», «Τι θαυμάζεις Μαριάμ...», «Ο αχώρητος παντί πως εχωρήθη εν γαστρί...», τροπάρια υψηλής θεολογικής και ποιητικής αξίας, τα οποία έχουν σκοπό να εισάγουν τους πιστούς στο νόημα της μεγάλης εορτής. Να εξάρουν το μυστήριο της Ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου, το «αγγέλοις άγνωστον μυστήριον», το οποίο κατέρριψε και κατάργησε όλους τους φυσικούς νόμους και μαζί την αρχαιοελληνική φιλοσοφική αντίληψη ότι «θεός άνθρωπω ου μείγνυται».

Πάνω απ' όλα οι δύο κανόνες της εορτής «Χριστός γεννᾶται δοξάσατε...», ποίημα του αγίου Κοσμά του Μελωδού και «Ἐσωσε λαόν θαυματουργῶν δεσπότης...», του αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού, αποτελούν τα τελειότερα δείγματα της εκκλησιαστικής μας ποιήσεως. Και οι δύο αυτοί θεοὶ ἀδελφοί, κορυφαῖοι υμνογράφοι και μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας μας προκειμένου να υμνήσουν και να αποδώσουν το κοσμοσωτήριο γεγονός της ἐνανθρωπήσεως του Θεοῦ, ἐξήντησαν πάνω σε αυτά τα δύο θαυμαστά ποιήματα ὅλο το ποιητικό τους χάρισμα και κύρια την ικανότητά τους να δώσουν στους πιστοὺς ὅλων των εποχῶν να κατανοήσουν το μεγαλεῖο της θείας συγκαταβάσεως και το αποτελεσματικό της σωτηρίας του κόσμου, η οποία συντελέστηκε και συνεχίζει να συντελεῖται ως τα πέρατα της ἀνθρώπινης ιστορίας αποκλειστικά ἀπὸ τον Ἐνανθρωπήσαντα Θεὸς μας και ἀπὸ κανέναν ἄλλον. Το ιερό δόγμα αποδίδεται στους δύο αὐτοὺς θεσπεσίους κανόνες, κατὰ τρόπο τέλειο.

«Χριστὸς γεννᾶται· δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν· ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς· ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐνεύφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί· ὅτι δεδοξασται», ψάλλει ο ἅγιος Κοσμάς, στον εἰρμό της α' ᾠδῆς, στον πρῶτο κανόνα, παραθέτοντας αὐτολεξεῖ τον υπέροχο ποιητικό λόγο του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου. Καλεῖ ὅλους τους λαοὺς να υμνήσουν το κοσμοσωτήριο γεγονός, να σκιρτήσουν ἀπὸ χαρά και ἀγαλλίαση, να ἀφήσουν την κατῆφεια και κάθε ἀπαισιοδοξία. «Ἰδὼν ὁ Κτίστης ὀλλύμενον, τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ὃν ἐποίησε, κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται· τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου, θείας ἀγνῆς, ὅλον οὐσιοῦται, ἀληθεῖα σαρκωθείς· ὅτι δεδοξασται». Σε αὐτό παραθέτει την θεία ἀγάπη για τον ἄνθρωπο. «Ὅν πάλαι προεῖπεν Ἰακώβ, ἐθνῶν ἀπεκδοχὴν Χριστέ, φυλῆς Ἰούδα ἐξανέτειλας, καὶ δύναμιν Δαμασκοῦ, Σαμαρείας σκῦλά τε, ἦλθες προνομεύσων πλάνην τρέπων, εἰς πίστιν θεοτερπῆ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε». Τονίζει ο ιερός υμνογράφος την μεγαλειώδη και ἐλπιδοφόρα προφητεία του Πατριάρχου Ἰακώβ για την γέννηση του Σωτήρα πάντων των ἐθνῶν ἀπὸ την φυλὴ του γιού του Ιούδα.

«Ἦλθε σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστρὸς ὃν Πατήρ, πρὸ Ἑωσφόρου γεννᾶ· τὰς ἡνίας δέ, ὁ κρατῶν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἐν φάτνῃ, τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται· ῥάκει, σπαργανοῦται λυεῖ δέ, πολυπλόκους σειρὰς παραπτώσεων».

Εδὼ ἐξυμνεῖ το μεγαλεῖο του Θεοῦ Λόγου, ο Οποῖος ἀπέβαλε την θεία μεγαλειότητα, γενόμενος ἄνθρωπος για να σώσει τον ἄνθρωπο. Αποδίδει τον αποστολικό λόγο του ἀποστόλου Παύλου: «Τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων

γενόμενος, καίσχηματι εὐρεθείς ὡς ἄνθρωπος ἑταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέσταυρου» (Φιλπ.2,5-8).

Το Κοντάκιο “Ἡ Παρθένος σήμερον...” ποίημα του κορυφαίου ποιητή των κοντακίων Ρωμανού του Μελωδού, είναι ιδιαίτερα δημοφιλές, περιγράφοντας την υποδοχή του Θείου Βρέφους από ὅλη την κτιστή δημιουργία. Ἡ Παρθένος Μαρία, μαζί με τους αγγέλους, τους απλοϊκούς ποιμένες, τους ἐξ’ ανατολῶν Μάγους, τον μυστηριώδη ἀστέρα και τη γη και το σπήλαιο, υποδέχονται το «Νέον Παιδίον» τον «προ αἰώνων Θεόν».

Στον ειρμό της ἡ’ ὠδῆς «Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμιнос τύπον· οὐ γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἦν ὑπέδυνηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας», παραλληλίζεται το μέγα θαῦμα της διασώσεως των Τριῶν ἁγίων Παίδων στη Βαβυλώνα ἀπὸ την φωτιά της καιομένης καμίνου, με την διάσωση της Θεοτόκου, να μην καεῖ ἀπὸ τον πυρ της θεότητος, που ἔφερε στα πάντα γνα σπλάχνα της.

Καταπληκτικός εἶναι ἐπίσης ο ειρμός της Θ’ ὠδῆς «Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον! οὐρανὸν τὸ σπήλαιον· θρόνον Χερουβικόν, τὴν Παρθένον· τὴν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν», ἐκφράζοντας το δέος των πιστῶν μπροστὰ στο μεγάλο μυστήριο της Γεννήσεως του Θεανθρώπου, και τη συνεργασία ολοκλήρου της ἐμπύχου και ἀψύχου δημιουργίας για να πραγματοποιηθεῖ το σωτήριο αὐτό γεγονός. Και ὁντως εἶναι μέγα μυστήριο, ἀκατανόητο στον ἀνθρώπινο νου, ἡ σάρκωση του Θεοῦ.

Απὸ τα τροπάρια των αἰνῶν ξεχωρίζουμε το «Εὐφραίνεσθε Δίκαιοι, οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τὰ ὄρη, Χριστοῦ γεννηθέντος, Παρθένος καθέζεται, τὰ Χερουβὶμ μιμουμένα, βαστάζουσα ἐν κόλποις, Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα. Ποιμένες τὸν τεχθέντα δοξάζουσι. Μάγοι τῷ Δεσπότῃ δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσιν, Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι», το οποίο καλεῖ τους πιστοὺς να γευθοῦν τη χαρά που προκαλεῖ ἡ ἀνατολή της ἐν τῷ σαρκωμένῳ Λόγῳ σωτηρίας.

Επίσης με το «Ὁ Πατὴρ εὐδόκησεν, ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε, Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα. Ἀστὴρ μηνύει, μάγοι προσκυνοῦσι, ποιμένες θαυμάζουσι, καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται», ἐξαίρεται ἡ συνεργεία της Ἁγίας Τριάδος, της Παρθένου Μαρίας για τὴν πραγματοποιηθεῖ ἡ σάρκωση του Λόγου, ἀλλὰ και ἡ παρουσία του μυστηριώδους ἀστέρος, των μάγων και ἡ ἀγαλλίαση ολοκλήρου της φύσεως. Με το «Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν, τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν ὀφθειῖσαν Παρθένον. Χαίροις Πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ἐν ᾧ Χριστὸς

οικήσας, σωτηρίαν εἰργάσατο. Μετὰ τοῦ Γαβριὴλ ἀνυμνοῦμέν σε, μετὰ τῶν Ποιμένων δοξάζομεν• Θεοτόκε πρέσβευε, τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι, σωθῆναι ἡμᾶς» υμνείται ἡ Παναγία μας, ἡ ὁποία ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ τὸ θεῖο δοχεῖο, νὰ κυοφορήσῃ τὸν ἀχώρητο Θεό στα πάντα γνα σπλάχνα Της.

Καταπληκτικό εἶναι ἐπίσης τὸ δοξαστικό των αἰνῶν «Ὅτε καιρός, τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας σου, πρώτη ἀπογραφὴ τῇ οἰκουμένη ἐγένετο, τότε ἔμελλες τῶν ἀνθρώπων ἀπογράφεσθαι τὰ ὀνόματα, τῶν πιστευόντων τῷ τόκῳ σου• διὰ τοῦτο τὸ τοιοῦτον δόγμα, ὑπὸ Καίσαρος ἐξεφωνήθη• τῆς γὰρ αἰωνίου σου βασιλείας, τὸ ἄναρχον ἐκαινουργήθη. Διὸ σοι προσφέρομεν καὶ ἡμεῖς, ὑπὲρ τὴν χρηματικὴν φορολογίαν, ὀρθοδόξου πλουτισμὸν θεολογίας, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν», τὸ ὁποῖο κάνει λόγο γιὰ τις συνθήκες τῆς γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Βρέφους. Ἡ βασιλεία τοῦ Ρωμαίου Καίσαρα καὶ τὸ δόγμα ἀπογραφῆς εἶναι κακέκτυπες εἰκόνες τοῦ γεννηθέντος Βασιλέως των Βασιλέων Χριστοῦ καὶ τῆς νέας πολιτογραφήσεως των ἀνθρώπων στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τέλος τὸ θεοτοκίο «Σήμερον ὁ Χριστός, ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου. Σήμερον ὁ ἄναρχος ἄρχεται, καὶ ὁ Λόγος σαρκοῦται. Αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται, καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται, οἱ Μάγοι τὰ δῶρα προσφέρουσιν, οἱ Ποιμένες τὸ θαῦμα κηρύττουσιν, ἡμεῖς δὲ ἀκαταπαύστως βοῶμεν» καλεῖ τις οὐράνιες ἀγγελικὲς δυνάμεις νὰ συνεορτάσουν με τοὺς ἀνθρώπους τὸ κοσμοσωτήριο γεγονός.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΗΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απὸ τὴν ἀκολουθία τῆς ἐπομένης ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποία τιμάται ἡ Θεοτόκος Μητέρα τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, ἡ ὁποία υπῆρξε τὸ πάντα γνο σκεῦος νὰ κρατήσῃ στα ἀγνότατα σπλάχνα τῆς τὴν Θεότητα. Ξεχωρίζουμε τὰ ἀπόστιχα τροπάρια τοῦ Ἑσπερινοῦ «Παράδοξον μυστήριον οικονομείται σήμερον...», «Πως ἐξεῖπω τὸ μέγα μυστήριον...». Αὐτὰ ἐκφράζουν τὴν ἀπορία καὶ τὸ θαυμασμό τοῦ ποιητῆ γιὰ τὸ μεγάλο μυστήριον τῆς θείας οικονομίας. Στὸ δοξαστικό των ἀποστίχων «Ἐν Βηθλεὲμ συνέδραμον ποιμένες...» ἐξυμνείται ἡ συμβολὴ των ἀπλοικῶν ἐκείνων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἀξιώθηκαν πρῶτοι ἐκεῖνοι νὰ υποδεχθoύν τὸν νηπιάσαντα Θεό. Τέλος τὸ δοξαστικό των αἰνῶν τοῦ Ὁρθοῦ «Αἶμα καὶ πυρ καὶ ατμίδα καπνοῦ...» υμνεῖ τὴν σχετικὴ προφητεία τοῦ Ἰωήλ, λέγοντας ὅτι τὸ αἶμα προεικόνισε τὴν σάρκα τοῦ Σωτήρος, τὸ πυρ τὴν θεότητά Του καὶ ἡ ατμίδα τοῦ καπνοῦ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, «τὸ ἐπελθόν τὴ Παρθένω καὶ κόσμωευωδιάσασαν».

Αὐτὴ τὴν πνευματικὴ πανδαισία μας προσφέρει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, προκειμένου νὰ βιώσουμε τὸ ἀληθινὸ περιεχόμενο καὶ νόημα των Χριστουγέννων. Νὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ τὴν θεσπέσια ὑμνολογία τῆς εορτῆς τὰ σωτηριολογικὰ μηνύματα. Νὰ νοιώσουμε τὸ ἄμετρο βάθος τῆς θείας ἀγάπης. Νὰ γεμίσουμε τὴν ψυχὴ μας με ἐλπίδα καὶ αἰσιοδοξία ὅτι πᾶς ὁ Ἐμμανουήλ, «ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ

Θεός» (Ματθ.1,23), ο Οποίος ήρθε να μείνει για πάντα μαζί μας, να είναι ο Σωτήρας και Λυτρωτής μας, σώζοντας ως τα έσχατα της ανθρώπινης ιστορίας τον «λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ.1,21).

Αλλά δυστυχώς παρατηρούμε με λύπη, ότι στις τραγικές ημέρες μας, όπου προωθείται μια γιγαντιαία επιχείρηση να αποβληθεί ο Χριστός από τη ζωή της ανθρωπότητας, η συντριπτική πλειοψηφία των κατ' όνομα χριστιανών μένουν πεισματικά αμέτοχοι του θεοφιλούς εορτασμού της μεγάλης εορτής. Ο κοσμικός «εορτασμός» των Χριστουγέννων, με αποκορύφωμα το νυχτερινό «ρεβεγιόν», δεν τους επιτρέπει να εκκλησιαστούν, να λατρεύσουν τον Σαρκωμένο Θεό, να Τον υμνήσουν με την θεσπέσια χριστουγεννιάτικη υμνολογία και να Τον ευχαριστήσουν για την άμετρη φιλανθρωπία Του, να απεκδυθεί την θεία μεγαλειότητά Του και να γίνει άνθρωπος για να μας κάμει θεούς.

Είναι ανάγκη λοιπόν, όσοι αισθανόμαστε συνειδητοί πιστοί, να αποκολληθούμε από το κοσμικό πνεύμα και να εορτάσουμε το μεγάλο και κοσμοσωτήριο γεγονός της Θείας Ενανθρωπήσεως με την απαιτούμενη πνευματικότητα, στοχαζόμενοι το ασύλληπτο βάθος των θείων δωρεών, που απορρέουν από αυτό. Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος μας δίνει το έναυσμα της ορθής προσεγγίσεως της μεγάλης εορτής και τον τρόπο του σωστού και θεοφιλούς εορτασμού: «Τοίνυν εορτάζομεν μη πανηγυρικώς, αλλά θεϊκώς. μη κοσμικώς, αλλά υπερκοσμίως. Μη τα ημέτερα, αλλά τα του ημετέρου μάλλον δε τα του Δεσπότη. Μη τα της ασθενείας, αλλά τα της ιατρείας. Μη τα της πλάσεως, αλλά τα της αναπλάσεως» (Ε.Π. 36,516)!

Πηγή: pemptousia.gr